

Indigènes

(2006 - Days of glory), de Rachid Bouchareb

Sinopsi

1943. Mai no han trepitjat sòl francès, però ara, a causa de la guerra, Saïd, Abdelkader, Messaoud i Yassir s'allisten a l'exèrcit de França per alliberar la mare pàtria de l'enemic nazi. Oblidats per la història, aquests herois sortiran victoriosos a Itàlia, Provença... abans de quedar-se sols en la defensa d'un poblet alsacià davant d'un batalló alemany.

Fitxa tècnica

Direcció Rachid Bouchareb
 Guió Rachid Bouchareb i Olivier Lorelle
 Director de fotografia Patrick Blossier
 Decorats Dominique Douret
 Productor delegat Jean Bréhat
 Coproductor Jamel Debbouze
 Càsting Nora Habib
 So Olivier Hespel, Olivier Walczak,
 Franck Rubio, Thomas Gauder
 Música original Armand Amar, Khaled
 Cap de producció Antoine Beau
 Vestuari Michèle Richer
 Muntatge Yannick Kergoat
 Distribució Mars Distribution
 Gènere Drama històric
 Durada 2 hores 8 min.

Fitxa artística

Jamel Debbouze Saïd
 Samy Naceri Yassir
 Roschdy Zem Messaoud
 Sami Bouajila Abdelkader
 Bernard Blancan Martinez
 Mathieu Simonet Leroux
 Benoît Giros Capità Durieux
 Antoine Chappé Coronel
 Assaad Bouab Larbi

CRÍTICA

Cinc soldats de l'Àfrica del Nord lluiten per França. Més enllà de l'homenatge, la guerra explicada des del vessant més íntim

Què vol dir ser francès? Ser un "moraco" i estar disposat a morir per França, per exemple. Ha calgut molt de temps per poder dir aquesta veritat. Correspon a una pàgina de la història oculta que Rachid Bouchareb (l'autor de **Little Sénégal**) desenterra i oneja a la llum del dia en un gran gest de dignitat retrobada. La realitat és aquesta, doncs: han estat més de 130.000 "indígenes" de l'Àfrica del Nord i de l'Àfrica negra els que han combatut, sovint des de les primeres línies, per alliberar Europa del jou nazi. Bouchareb honora la seva memòria, i això ja és molt.

La càmera segueix quatre homes arribats del Marroc o d'Algèria, que s'allisten per salvar la "mare pàtria". Quatre homes amb vides i projectes diferents, manats per un sergent "pied-noir", l'ambivalent Martinez (Bernard

Blancan). Hi ha en Yaassir (Samy Naceri), mercenari tossut amb sandàlies que no té manies a l'hora de saltejar cadàvers; Saïd (Jamel Debbouze), un nen que acaba de separar-se de la mare per esdevenir un home; Messaoud (Roschdy Zem), un enamorat de França que vol fugir de la misèria del seu país; i Abdelkader (Sami Bouajila), el més culte, amb galons recents i assedegat de revenja social.

Aquesta seria a grans trets la psicologia diferencial dels personatges, però tant se val donat que en el fons són les seves semblances, el seu destí comú com a carn de canó, el que compta aquí. A Itàlia, a Provença, als Vosges, aquests "indígenes" que parlen àrab entre ells hauran de combatre en dos fronts, i seran de vegades més francesos que els mateixos francesos.

Bouchareb filma una guerra dins la mateixa guerra mostrant-nos especialment algunes diferències de tracte injustes (àpats, permisos, pensions...). Però aquesta forma d'inculpació, acompanyada d'arguments

demonstratius, no ha de fer perdre de vista que **Indigènes** és també, i sobretot, un film de guerra realista i punyent, una mena de **Soldat Ryan** a la francesa.

Són poc freqüents en el cinema francès aquestes escenes de batalla, maniobres de gran envergadura o combats aïllats, posats en escena amb eficàcia i sobrietat. Les bales xiulen, els cossos s'esfondren o volen, espellingats: el realitzador filma de molt a prop els soldats, el seu terror, la seva violència. Cap heroi, senzillament homes oblidats, soldats tan valents com desarrelats.

El darrer terç del film és el que millor simbolitza la seva lluita aferrissada, la més intensa. L'acció es tanca en una unitat de temps i de lloc. Únics supervivents d'un batalló delmat, els quatre amb el seu sergent greument ferit arriben a un poblet aïllat d'Alsàcia, a la vora d'un bosc. S'hi instal·len per defensar la seva posició.

Malgrat la presència d'alguns vilatans amagats, l'indret fa pensar en un poble fantasma. L'atmosfera febril d'espera, d'amenaça suspesa, recorda clarament **Els set mercenaris** o fins i tot la novel·la de Julien Gracq *Un balcon en forêt*. No esmentarem res del final, només que contribueix a la força emotiva del fresc, que ha rebut una recompensa justa i coratjosa: un premi d'interpretació masculina atorgada als cinc actors.

Indigènes apareix de manera totalment oportuna en el context de debat nacional al voltant de la integració. La intel·ligència de Bouchareb és voler il·luminar un moment de la història amb la intenció de pacificar més que no pas d'acusar. Així s'expliquen els moments de calma i de recolliment que marquen a gratcient el relat. També en aquesta casa silenciosa, típicament alsaciana, amb el pèndol d'un rellotge com a únic soroll. Dos soldats magrebins baldats beuen la sopa fumejant que els ha donat una àvia. Una bella seqüència a l'altura del film: ni més ni menys que qüestionar, suaument, un tòpic.

Jacques Morice
Télérama, 2959
30 de setembre de 2006

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

 Cineclub Sabadell

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabadell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

Alliance Française